HODIERNO

STATU ECCLESIARUM

IN

ANGLIA,
WALLIA,
SCOTIA,
ET
HIBERNIA,

NARRATIVNCVLA.

Anno Domini M. DC. LIV.

LIBRARY OF THE
UNION
THEOLOGICAL SEMINARY.
NEW YORK.

UMI

DE HODIERNO ECCLESIARUM BRITANNICARUM STATU

NARRATIUNCULA.

Vale fuerit Regimen Ecclesiarum in Magnâ Britanniâ ante postremum hoc Bellum Civile, ex multis eâ de re publicatis Scriptis, præcipuè verò, ex receptâ illarum Liturgiâ, satis constat. Notandum tamen maximè est, etiamsi illæ semper per Archiepiscopos, Episcopos, & ejusdem generis subordinatos mystas alios constitutæ & administratæ fuerint, fuisse nihilominus, jam indeà primis Reformationis temporibus, partem aliquam piam & conscientiosam, quæ Constitutiones Ecclesiasticas ibi non satis puras, & pubicum Religionis cultum in multis rebus Papisticæ superstitioni adhuc nimis conformem querebantur, atque ideò pleniorem Reformationem, secundum verbum Dei, adinstar Genevensis

& aliarum trans Mare Eccleſiarum, optabant, totamque Hierarchiam Epiſcopalem, ut nimio faſtu & potentiâ intolerabilem, ſublatam cupiebant.

II. Hoc genus hominum, ut non modò ſibi, verùm etiam ipſi Regiæ Majeſtati & Monarchiæ inimicos, ſub Eliſabetha & Jacobo, ſub exoſo *Puritanorum* nomine, variis modis perſequebantur Aulici & Epiſcopi: ne tamen illos, pro lubitu, unâ vice opprimerent, fecit Regum illorum tepiditas & pacis ſtudium; artes igitur alias, & magis ſecretas adhibebant, quibus eos paulatim extirpare conabantur, quod & in Scotiâ, ante mortem Jacobi, propemodum jam effectum dederant.

III. Poſtquam verò Rex Carolus, (qui ipſe aliquandiu in Hiſpaniâ fuit Regis filiam ambiens, poſtmodum autem uxorem aliam ejuſdem Religionis Papiſticæ ex Gallia duxit) ad Rerum Summam perveniſſet, Hierarchici, à Pontificiis, (qui tunc plurimum in Aula poterant) inſtigati, prædictos *Puritanos* totis viribus ſunt aggreſſi, & ut eos eò commodius exturbarent, arctiorem aliquam unionem & ſyncretiſmum cum Romanâ Eccleſiâ moliebantur, cujus negotij promovendi ergò, Pontifex Romanus Nuntios ſuos, Georgium Coneum, Pantzani, & alios, in Angliam & Aulam Regiam ablegaverat.

IV. Quod opus ut eò felicius ſuccederet, *Wilhelmus Laud* Archiepiſcopus Cantaurienſis ultimus, homo ſuperſtitioſus & atrox Puritanorum hoſtis, gravem contra ipſos perſecutionem movit, & conſcientias piorum variis novitatibus,

tatibus, juramentis, Constitutionibus (inprimis Juramento & *cetera*, profanatione Sabbati, atque Liturgia Scoticâ) oppressit.

V. Cum verò Puritani talia per conscientiam amplecti non possent, & verò Hierachici per vim eos ad uniformitatem cogere vellent, plerique ipsorum, magis magisque ab Ecclesiâ Anglicanâ abalienati sunt, tandemque omninò separationem & Schisma fecerunt, dicti inde *Non-Conformistæ*, *Separatistæ* & *Brownistæ*.

VI. Hoc facto magis irritati Hierarchici, Regem ad persecutionem inflammarunt, à quo multi Pastores Ecclesiis exuti, alii in carceres conjecti, ære & corpore mulctati, atque etiam exulare jussi sunt. Eorum pars in Hollandiam & Geldriam, alii & longè plurimi, in Americæ Septentrionalis eam regionem, quæ hodiè Nova Anglia dicitur, colonias duxerunt, ac Ecclesias complures particulares fundarunt, quæ in dogmatibus fidei cæteris Reformatis ferè per omnia similes sunt, in gubernatione aliquantum discrepant, quippe nulli alii Ecclesiæ, præterquam illi, cujus membra sunt, obnoxiæ, unde etiam *Independentes* appellabantur.

VII. Cum verò Parlamentum nuper Reformationem susscepisset, primò omnium Episcopos & totam Hierarchiam atque Liturgiam abrogarunt: deinde Synodum Nationalem convocarunt, à quâ Directorium, Confessio fidei, Catechismus, parvus & Magnus, publicata, & à plerisque per Britanniam Ecclesiis susscepta sunt: quan-

quam in Angliâ nemo cogeretur, ut id faceret, ſed libertas cuivis relinqueretur: In Scotiâ verò renuentes Eccleſiaſticis cenſuris, iiſque gravibus ad ſubſcriptionem & approbationem compellebantur.

VIII. Quoniam verò Parlamentum abrogatâ Hierachiâ Epiſcopali, non ſtatim novam Eccleſiæ gubernationem conſtituit (quod propter civile bellum & varias Senatorum ſententias fieri non potuit) hinc libertas cuilibet conſcientiæ relicta, quæ mox in licentiam & Sectas quamplurimas degeneravit. Nam velut aggeribus ruptis univerſam Angliam diverſæ circa Religionem opiniones inundarunt, ac quot ferè capita tot ſententiæ erant: quiſque ſibi, in fide & Religione Dux & Author: ita factum ut plurimi vana commenta ſua pro fidei articulis publicarent, ac tum demum ſanctiſſimos ſe arbitrarentur, ubi quàm longiſſimè ab omni Eccleſiaſtico Ordine receſſiſſent.

IX. Sed duæ inprimis factiones præpotentes emerſerunt, in fide quidem concordes & Orthodoxæ, ſed in Eccleſiaſtico Regimine diſcrepantes, non tamen Diametraliter, *Presbyteriani* & *Independentes*. Nam quicunque Directorium ſuſceperunt, & Eccleſias per Paſtores & Presbyteria, hæc per Claſſes, Claſſes per Synodos Provinciales, has per Nationales gubernabant, *Presbyteriani* dicebantur: Qui verò Directorium non ſuſceperunt, *Independentes* vocati fuerunt, ipſi ſe *Congregationales* appellabant.

In quo

In quo Presbyteriani & Independentes conveniant & discrepent.

CONVENIUNT. I. In Confessione fidei & articulis Religionis omnibus, ac nulla inter eos & Reformatos transmarinos alicujus momenti discrepantia est.

II. Utrique Ecclesias particulares gubernant per Presbyteros, tum *docentes* (qui Pastores) tum *regentes*.

III. Jus vocandi ministros apud utrosque penes Ecclesiam est.

DISCREPANT. I. *In constitutione Ecclesiarum particularium.* *Presbyteriani* quosvis, qui non in aperto scandalo & impietate vivunt, tanquam membra Ecclesiæ suscipiunt, & numero potiùs, quàm delectu gaudent. *Independentes* strictiores & rigidiores sunt in membris Ecclesiæ admittendis, & positivam ac visibilem sanctitatem requirunt.

II. *In Gubernatione.* 1. *Presbyteriani* Ecclesias suas habent in templis publicis: *Independentes* partim in templis (quæ per contemtum à quibusdam vocantur *Steeplehouses*) partim in privatis ædibus aliisve locis.

2. *Presbyteriani* ad Sacram Cœnam admittunt quosvis sibi notos, si scandalo aperto careant, nec aliud ab ipsis testimonium (nisi peregrini sint, aut primâ vice accedant) petunt. *Independentes* eos tantùm, quos noverunt (quantum ex visibili & externâ conversatione judicare licet) non tantùm sceleris puros, verùm etiam vitæ integros,

in

in divinis Scripturis & rebus Theologicis probè verſatos, cujus documenta tum precibus, tum interpretatione Scripturarum coram Eccleſiâ ediderint. Celebrant autem Independentes Sacram Cœnam vel ſingulis Dominicis vel rarius.

3. *Preſbyteriani* eos tantùm ad publicas conciones habendas admittunt, qui operam dederunt literis, linguis & Theologiæ, ab Eccleſiâ ad miniſterium legitimè vocati & ſolenniter ordinati ſunt: idque his argumentis: *Sanctum non eſſe profanandum: nec ante currendum vel prophetandum quàm quis vocatus ſit: omnia ordine & decenter in Eccleſiâ fieri debere: Deum quoſdam dediſſe Apoſtolos, alios Prophetas, alios Evangeliſtas: metuendam confuſionem & ſectas atque hæreſes ex promiſcuâ illâ licentiâ. Independentes* autem quoſvis ad prædicandum admittunt, qui dona habent & impetum, unde in ipſorum Eccleſiis plures ordine ſuggeſtum adſcendunt & Scripturas interpretantur, preceſque habent ad populum. Et hi dicunt: *Vocationem ad miniſterium internam à Deo, & non externam vel ab hominibus eſſe: Tales etiamſi non in Scholis, tamen à Deo doctos: Scholaſticam eruditionem non ſufficere ad miniſterium, niſi interna vocatio accedat: Hanc cauſam, illam tantum ornamentum & inſtrumentum eſſe: Spiritualia neminem poſſe comprehendere, aut docere, niſi ſpiritualiter & à Cœlo doctum: Deum ſua dona non alligare certis hominibus, ſed ſine reſpectu perſonarum vel externæ vocationis, quibus velit, largiri: Verbum Dei eſſe clarum ſimplexque: Deum elegiſſe contemtibilia mundi, ut ſapientiam hominum confundat: Ea nunc*

inſtare

instare tempora, quibus Deus Spiritum suum in omnem carnem effundat, & universam terram sui notitiâ impleat. Imminere Judæorum & gentilium conversionem, ac propterea relinquendam suam Spiritui Sancto libertatem, nec cursum verbi Divini impediendum, aut dona Dei ut lucem sub modio occultandum: Quemlibet teneri ad propagationem gloriæ & cognitionis Divinæ: Solum Deum esse καρδιογνώστην, &c.

4. *Presbyteriani* Ecclesias particulares subjiciunt Classibus, Classes Synodis Provincialibus, has Nationali, eamq; subordinationem Juris Divini, & Decreta Synodorum leges necessariò suscipiendas faciunt: *Independentes* quamlibet Ecclesiam particularem sui juris, nulli alii subjectam statuunt: neminem fidei suæ rationem reddunt, nisi illi, cujus membra sunt, Ecclesiæ: Magistratui autem in casu blasphemiæ, turbatæ Reipublicæ, aliisque civilibus rebus jus suum relinquunt. Habent etiam Classes sive associationes & Synodos, quibus consultandi & persuadendi, non imperandi & decernendi ac decidendi potestatem tribuunt. Ideoque Classes & Synodos approbant, quoad Consilia, improbant quoad Jurisdictionem: humanum Institutum fatentur, Divini juris esse negant.

Quænam præterea Sectæ sub Independentium nomine lateant.

PRopter hanc libertatem, quam *Independentes*, uti dictum est, in rebus Ecclesiasticis sibi arrogarunt, communiter etiam illis (sed perperam) accensentur

Sectarii & fanatici reliqui, quorum numerus (proh dolor!) adhuc hodie nimis magnus est in Anglià. Præcipui & fortassis etiam optimi sunt *Anabaptistæ*, qui quantum ex publicâ eorum confessione colligere licet, longè puriores & moderatiores sunt, quàm alibi, ac in plerisq; capitibus fidei cum Orthodoxis consentiunt, solo ferè pædobaptismo excepto, in quo cùm contra Rem ac pacem publicam non peccent, Sacramentiq; dignitati nihil detrahere, sed potius addere se dicant (quòd non nisi adultis & qui illud condignâ reverentiâ recipere possint, applicatum velint) ideò facilimè tolerantur: Cæterùm Magistratum agnoscunt, bellum contra oppressores libertatis & conscientiarum legitimum geri posse statuunt, sed negant Religionis propagandæ ergò gerendum. Conscientias cogi nolunt, sed persuaderi. Inprimis libertatem prophetandi urgent, quâ cuilibet, qui instinctum Spiritus Sancti sentiat, & dona necessaria habeat, licitum sit docere alios & concionari: Undè ultimum Parlamentum abrogationem totius Ministerii, sublatis decimis & parochiis moliebatur, ac cuilibet potestatem dari prædicandi volebat.

Proximi sunt *Antinomiani*, qui Vetus Testamentum tanquam jam completum & abolitum rejiciunt, & solum Novum Testamentum amplectuntur. In concionibus non nisi absolutam Dei gratiam & Evangelium, sublimia & spiritualia omnia (Seraphicorum more) prædicant, legem verò & Censuras omnes Ecclesiasticas, ut Mosaïcæ Pædagogiæ propria, refugiunt.

Ad-

Adhuc fortius errant *Antiſcripturiani*, qui totam Sacram Scripturam rejiciunt & dicunt, *Eundem ſe Spiritum cum Prophetis & Apoſtolis habere*. Quare omnes libros & eruditionem ſpernunt, ac concionés & Eccleſiaſtica exercitia rejiciunt, ſolo Spiritu contenti. Sed hi non ſunt adeò numeroſi.

Hos ſequuntur *Shakeri*, ſive *Quackeri*, omnium Enthuſiaſtarum colluvies. Hi putant ſe jam in hâc vitâ planè perfectos, & ab omnibus peccatis mundos, nec aliud cœlum quàm quòd in corde ſuo ſentiant, vel infernum, quàm homines malos credunt. Nihil igitur reſtare, niſi ut corpore velut carcere liberentur. Frequenter in tantas incidunt ecſtaſes, ut toto corpore contremiſcant, quia, ut perhibent, magnitudinem illam lucis & ſplendoris Divini, quo obruantur, perferre nequeant vel intra ſe continere: & tàm horrendum clamant ac reboant, ut homines pariter atque bruta animantia inde terrore exiliant. Poſtquam excuſſus raptus & ad ſe redeunt, de immensâ gloriæ illius Majeſtate multa & magnifica jactant, ignaro popello ſummâ admiratione auſcultante, & ſimilem beatitudinis ſenſum exoptante. Sed & hi non ita pridem in Wallià, ubi maxima eorum erat copia, publicè pro concione, errorum & Diabolicarum abominationum convicti, bonis omnibus odio & abominationi eſſe incipiunt, nec dubium eos brevi exterminatum iri, modò Magiſtratus aliquantò ſeverius in eos animadverteret.

Ranteri omnium turpiſſimi & impientiſſimi ſunt. Hi non aliam agendorum Regulam habent quàm propriam

libidinem ac pravam voluntatem. Quicquid naturale eſt, idem eſſe à Deo, ac neceſſariò bonum putant. Sed hi, quoniam omnem honeſtatem ac pietatem pariter funditùs evertunt, in publico nullibi tolerantur, ut opiniones ſuas aliis venditent, ſed ubicunque deprehenduntur, in carceres compacti, libertate & corpore plectuntur

Sunt etiam hinc inde varii fanatici, qui ad certum genus referri nequeunt, & potius defectu ſanæ mentis & morbo hypochondriaco, (in natione tàm Religioni addictâ,) quàm hæreſi aliquâ laborant: Quales illi duo, quorum alter ſe Moſen, alter Aaronem dicit, nec minorem ſibi poteſtatem quàm verus ille Moſes & Aaron habuerunt, attribuunt. Sed hi jam dudum libertate privati, ſtultitiæ ſuæ pœnas luunt. Alius apud Grenovicum in ſpelunca ſive cavernâ toto corpore nudus degebat, qui ſe ab omnibus peccatis purum putabat, atque ideò veſtes tanquam peccatorum tegetes rejiciebat, aliique ſimiles commiſeratione quàm pœna digniores.

Levellerii Politica potiùs quàm Religioſa ſunt factio, Statûs Democratici, vel potius Anarchici, ſtudioſiſſima: Leges Naturales, ſeu, ut illi loquuntur, fundamentales gentis, præcipuè urgent, quibus cuivis homini poteſtas æqualis in Rempubl. ejuſque adminiſtrationem data ſit, nec alium alteri ſuperiorem aut inferiorem honore vel opibus eſſe debere, ſed omnia æqualia & quaſi communia habenda. Hi maximi ſunt Magiſtratus hujus hoſtes ac ſatis numeroſi: Eorum primipilus eſt Iohannes Lilburn, homo

ple-

plebejus & factioſus, Authoritati ſuorum ſuperiorum ſemper contrarius, & multarum turbarum in Angliâ author.

Quomodo ſe Magiſtratus erga Eccleſias gerat.

SIcut ſe Reges Angliæ Caput Eccleſiæ vocarunt & ſummam ſibi in eas poteſtatem vendicarunt: Ita hic Magiſtratus contrariam rationem inſtitit, & non dominium aliquod in fidem & conſcientias, ſed tantùm defenſionem & propagationem Religionis ſibi attribuit. In quem finem,

I. Non permittunt, ut Eccleſiæ, negotiis Reipublicæ ſe immiſceant.

II. Eccleſias Orthodoxas, earumque Paſtores, ſive Presbyterianum regimen ſive Independens amplectantur, publicis ſtipendiis fovent & tuentur: reliquas ſectas uti jam dictum eſt, tolerant, & ſive publicè ſive privatim conventicula celebrare permittunt, hac tamen lege: *Ut ſolum verbum Dei normam fidei & vitæ amplectantur, ac ſine offenſâ ergà Rempublicam & proximum vivant.* Quicunque igitur vel ſeditioſa, vel blaſphema atque impia dogmata fovent, illi ab hac toleratione excluduntur, & in facinore deprehenſi, corporali pœnâ vel carcere, plectuntur. Quemadmodum præteritâ æſtate factum, cum quidam heterodoxi in Sacello Somerſetio ſuas opiniones erroneas ſatis petulânter ſpargerent, atque etiam fœmina quædam publicè concionari inciperet, miſſi milites & fœminam, captivam abduxerunt, & reliquos, obſeſſis foribus, per aliquot ſeptimanas inde excluſerunt.

III. Atque ut omnis impietas exſcindatur, ſalutares leges ſunt latæ, pro legitimâ obſervatione Sabbati, contra blaſphemias, ſuperſtitiones, inprimis ad Papiſmi exſtirpationem, quem Reipublicæ noxium & ſeditionibus concitandis aptum noverunt.

IV. Ut verò Orthodoxa Religio magis magiſque propagetur, varia adhibent media, quantum in hac Reip. diſtractione fieri poteſt.

Primò enim *Academias* ab omni abuſu & corruptione reformant, neque Scholaſticas illas opiniones, quibus alibi Proteſtantes in contraria ſtudia ſcinduntur ac colliduntur, regnare volunt, ſed potiùs ipſam veritatem doctrinæ & vitæ ſanctitatem.

Deinde certum aliquem numerum virorum piorum & eruditorum conſtituerunt, quorum munus eſt, Eccleſias omnes per totam Angliam viſitare, de Paſtoribus & Miniſtris, ubi ubi ſint, diligenter ac ſanctè inquirere, num tanto muneri pares ſint, num opera illorum verbis conveniant, reſpicientes magis vitæ ſanctimoniam & puritatem, quàm variam & acquiſitam eruditionem ac elegantiam; ſique tales invenerint, in opere & officio ſtabilire, de ſufficienti ſalario proſpicere, indignos verò removere & magis idoneos in locum ſubſtituere, denique omnia, quæ ad propagationem Evangelij, eradicationem Antichriſtianiſmi, ullo modo facere poſſunt, procurare.

V. Confirmationem conjugij, tanquam rem civilem, & quæ Sacramenti prætextu à Sacerdotibus Pontificiis Magiſtra-

Magistratui prærepta fuerunt, denuò sibi vendicarunt, ita ut non liceat pastoribus, sine authoritate & consensu Magistratus, quenquam, ut loquuntur, copulare. Liberum tamen cuilibet relinquitur, vel à solo Magistratu, vel à Pastore, præsente Magistratu & potestatem dante, copulare.

VI. Denique summus Scopus Magistratus est, non se immiscere rebus Ecclesiasticis, sed res ad fidem spectantes conscientiæ & arbitrio cujusque committere: ideò in sacris nec præcipiunt quicquam neque prohibent, sed solum externam disciplinam tuentur, ne quis blasphemias & impietatem publicè exerceat, aut Remp. perturbet. Quicunque igitur Jesum Christum secundùm Scripturas profitentur & absque scandalo pacificè se gerunt, illi etiamsi opinionibus discrepent, ac errores suos habeant, tamen tolerantur, & ut se mutuò quoque tolerent, admonentur.

VII. Inprimis conantur *Presbyterianos* & *Independentes* ad mutuam pacem & tolerantiam adducere, eo præcipuè argumento, *quòd cum utrique Orthodoxam fidem profiteantur, non debere eos propter solum diversum Ecclesiæ regimen collidi. Ne quidem Reformatas trans mare Ecclesias ad eandem formam omnes, sed quasdam adductius, remissius alias regi.* Neque dubium est pacembrevi coituram, utrisque multum de pristino fervore & obstinacia quotidie remittentibus, & cognitis utrinque erroribus suis, ad modestiam pronis.

De

De Eccleſiis in WALLIA.

WAllia ſub Epiſcopis in craſsâ Religionis ignorantiâ jacuit, propter ruditatem Paſtorum, qui populo non niſi Liturgiam, neq; eam ubique prælegebant. Iis ſublatis lux Evangelii ex tenebris illis clariùs ferè quam alibi refulſit, ac ingens ejus gentis multitudo ad fidem converſa fuit. Differunt autem & ibi aliquomodo Eccleſiæ: *Quædam* enim omiſſis omnibus illis inter Preſbyterianos & Independentes quæſtionibus, in fide & pietate mutuò ſe ædificant, ac fractionem panis celebrant, liberum relinquentes aliis pædobaptiſmatis uſum. *Alia* ſunt illorum, qui ſe *Chriſtianos Baptizatos* vocant, & tum hoc nomine, tum aliis externis ritibus, à cæteris diſtinguuntur. Hi minus puri ſunt, & nimium ſuis imaginationibus indulgent, ac rixis & contentionibus colliduntur.

De Eccleſiis in SCOTIA.

SCoticæ Eccleſiæ admodum hodie conturbantur propter Synodum Nationalem, quæ cum hactenus in ipſam Remp. ſe ingeſſiſſet, nimiamque poteſtatem ſibi arrogaſſet, hinc authoritas ejus valde decrevit & à multis palàm ſpernitur, qui ſe ab eâ eximunt, & particulares ac Independentes Congregationes inſtituunt. Cætera ferè ſunt ut olim, neque quicquam vel in Eccleſiâ vel Scholis ac Academiis mutatum. Sola igitur Synodi nimia tum in Eccleſiaſticis tum civilibus poteſtas imminuta & circumſcripta eſt.

De Eccleſiis in HIBERNIA.

ECcleſiæ Hibernicæ in ſanguinante illâ Rebellione, penitus exciſæ à Papiſtis fuerunt. Nunc domitâ immani gente, ſicut ipſa iterum regio colonis impletur, ita Eccleſiæ quoque paſſim conſtituuntur à piis paſtoribus. Sic Præpoſitus Collegii, ſive Academiæ Dublinenſis, magnam Eccleſiam ſecum in Orthodoxâ fide conſentientem, collegit. Idem alii alibi faciunt, & vel Preſbyterianum vel Independens regimen ſectantur. Inprimis Magnus illorum numerus eſt, qui ſe *Chriſtianos Baptizatos* vocant. Quos Commiſſarii, qui Hiberniæ regendæ præſunt, abſque diſcrimine omnes fovent & tuentur.

F I N I S.